

FYRA

4.1 Livets mening och mål

¹Livets mening är utvecklingen av medvetenheten i materien. Ju mer vi lär oss att se på materien som enbart det nödvändiga underlaget och instrumentet för denna utveckling, ju mindre vi betraktar materiens ting som värden i sig, desto riktigare syn kan vi få på livet. En riktig livssyn måste bygga på kunskap om medvetenhetsutvecklingen, dess karaktär, betingelser, stadier och mål. I hylozoiken studerar vi denna kunskap i största möjliga perspektiv: manifestationen av kosmos.

²När monaderna införes i kosmos från det oändliga kaos, börjar deras manifestation i kosmos. När de en gång når slutet av denna manifestation, efter en mänskligt sett ofattbart lång tidrymd, har monaderna genomgått fyra större manifestationsprocesser, den ena efter den andra, och ingått i en överskådlig mängd sammansättningar av materielagen 2–49.

³Tack vare sitt deltagande i dessa energiprocesser och materiesammansättningar kan monaden utveckla sin medvetenhet och därmed förverkliga meningen med sitt individuella liv. Medvetenhetsutvecklingen indelas efter de fyra manifestationsprocesserna.

⁴Under involverings- och evolveringsprocesserna efter införseln från kaos är monadernas medvetenhet endast potentiell. Monaderna är då omedvetna liksom urmaterien.

⁵I den följande involutionsprocessen sammansätts monaderna successivt till allt lägre materia ner till värld 49. Därmed aktualiseras eller väcks medvetenheten. Väl aktualiserad är monadmedvetenheten först passiv, det vill säga: aktiv endast under yttre påverkan.

⁶Evolutionen börjar i värld 49. Monaderna frigör sig nu successivt från lägre materia, varvid de samtidigt förvärvar självaktiv medvetenhet i högre materia. I ständigt förnyade former genomgår monaden i tur och ordning mineral-, växt- och djurriket. Sedan monaden övergått från djurriket till människoriket (fjärde naturriket), blir den efter hand självmedveten. Genom evolutionen i dessa lägsta naturriken aktiveras efterhand medvetenheten i fysiska (49), emotionala (48) och kausala-mentala (47) världarna.

⁷När monaden övergår från fjärde till femte naturriket (övermänniskoriket), inträder den samtidigt i expansionsprocessen. Monaden uppnår däri allt högre slag av medvetenhet alltifrån värld 46 och lär sig samtidigt expandera sin självmedvetenhet till att innesluta alltfler monader i gemensam medvetenhet.

⁸Detta gemensamma medvetande har beskrivits som en förening av kärlek och visdom. Kärlek innebär oskiljaktig enhet med allt, utan isolering, utan "jag" och "du", med endast "vi", det sanna broderskapet förverkligat. Visdom innebär ofantligt större insikt än den isolerade medvetenheten i människoriket, eftersom allas erfarenheter och minnen står till allas förfogande, vilka ingår i gemenskapen: planetens totala medvetenhet.

⁹I femte naturrikets högre värld, värld 45, och i de följande gudomsrikerna från och med värld 44 blir denna gemenskap stegvis allt mer omfattande och allt djupare upplevd. Denna process är innebörden av ordet "expansion".

¹⁰I det högsta riket i världarna 1–7 är monaden, med bevarad självidentitet, ett med hela kosmos. Monaden har nått kosmisk allvetenhet och allmakt. Detta är dess mål i manifestationen.

¹¹Kosmos har tillkommit för att bereda monaderna i kaos möjligheten att utveckla sin medvetenhet från första potentialitet via alla mellanliggande stadier till kosmisk allvetenhet och allmakt. Alla processer i kosmos tjänar direkt eller indirekt detta ändamål. De ingår alla i den stora manifestationsprocessen.

4.2 Manifestationen

¹Manifestationen måste betraktas ur alla tre aspekterna.

²Sedd ur medvetenhetsaspekten är den uratomernas utveckling från blott potentialitet (medvetlöshet) till kosmisk allvetenhet.

³Sedd ur materieaspekten är den materiens förvandling och förfining gradvis, så att den kan bygga alltmer ändamålsenliga organ åt den ständigt utvecklade medvetenheten.

⁴Sedd ur rörelseaspekten är den energiernas styrning till allt större harmoniering med det stora kosmiska ändamålet och med den dynamiska planen för allt livs utveckling.

⁵Genom manifestationens olika etapper arbetar sig monaden fram från total omedvetenhet till allvetenhet, från isolering till enhet med allt liv, från vanmakt till allmakt, från totalt beroende till största möjliga frihet under de livets lagar som alla monader har att lyda.

⁶Manifestationen är en enhetlig process, sammanfattningen av alla processer i kosmos. Alla monader i kosmos är inbegripna i manifestationen, medvetet eller omedvetet, frivilligt eller ofrivilligt. Från det monaden införes i kosmos tills den når högsta kosmiska rike går den i sin individuella manifestation igenom fyra huvudsakliga processer. Alla monader går igenom dessa fyra processer den ena efter den andra. Eftersom det finns monader samtidigt på alla stadier av medvetenhetsutveckling, arbetar dessa processer sida vid sida överallt i kosmos. I själva verket förutsätter de varandra.

⁷De fyra manifestationsprocesserna är:

- (1) involveringen och evolveringen
- (2) involutionen
- (3) evolutionen
- (4) expansionen

4.3 Involvering och evolvering

¹Involvering är uratomernas (atomslag 1) sammansättning till allt grövre materia: från atomslag 2 till atomslag 49. Evolvering är den motsvarande upplösningen av 49-atomer till 48-atomer, av 48-atomer till 47-atomer och så vidare till fria uratomer. Involveringen och evolveringen betingar därför varandra.

²Genom involvering uppstår de 49 kosmiska atomslagen. De sju lägsta atomslagen 43–49 involveras dessutom till sex molekylarslag vardera, sammanlagt 42, vilka utgör byggmaterial till solsystemen. Genom evolveringen upplöses kontinuerligt den formade materien för att ersättas med nyformad genom involveringen. Atomer och molekyler upplöses och nyformas ständigt. Också medan atomen består, sker hela tiden ett utbyte av samtliga högre atomslag i den. En 49-atom genomströmmas ständigt av atomer av de 48 allt högre slagen.

³Dessutom strömmar en jämn flod av uratomer “ner” genom alla världarnas atomer till lägsta världen, värld 49, och en annan flod “upp” genom alla världarna till den högsta världen, värld 1. Detta kretslopp fortsätter så länge som de lägre världarnas existens behövs för monadernas manifestation. Det är denna ström, som håller atomerna, molekylerna kvar i deras givna form. Processen medför även att alla atomer i alla världar, och därför all materia de byggt upp, utstrålar materieenergi.

⁴Involverings- och evolveringsmaterien har endast potentiell medvetenhet. Den kan inte bilda andra former än atomer och molekyler. Men dessa materieformer är förutsättningen för nästa process i uratomernas manifestation: involutionen.

4.4 Involutionen

¹Involutionen sker inom solsystemen, i deras världar 43–49. Liksom alla andra processer måste involutionen betraktas ur de tre aspekterna.

²Ur rörelseaspekten: Involverings- och evolveringsmateriens atom roterar med oerhörd hastighet runt sin axel. Involutionen fogar till denna rotationsrörelse en cyklisk spirallrörelse: atomen cirkelar runt en central brännpunkt i cykliskt återkommande spiraler.

³Ur materieaspekten: Denna sammansatta rörelse gör det möjligt för atomer och molekyler att bilda sammanhängande former, aggregat. Därmed kan en hel serie livsformer byggas upp och vidareutvecklas, livsformer som monaderna i evolutionen behöver för sin medvetenhetsaktivering. Exempel på sådana livsformer av involutionsmateria är människornas mental- och emotionalhöljen.

⁴Ur medvetenhetsaspekten: Genom monadens deltagande i dessa formbildningsprocesser väcks dess potentiella medvetenhet till liv, aktualiseras. Den aktualiserade medvetenheten är under hela involutionen endast passiv, det vill säga: monaderna har (svag drömlig) medvetenhet i sina materielag endast under aktivering utifrån.

⁵Involutionen förlöper i nio successiva etapper från värld 43 till och med värld 48. På alla dessa stadier och i alla dessa världar bildar monaderna atomer, molekyler och aggregat. Alla dessa materiesammansättningar är levande väsen, kollektivväsen av monader. Sådana kollektiva involutionsväsen kallas elementaler, och de nio etapperna i deras medvetenhetsaktivering kallas de nio elementalrikena.

⁶Involutionens elementalriken motsvarar evolutionens naturriken. Involutionens riktning är “nedåt”, dess mål är fysiska världen, värld 49.

⁷De minst invecklade och därför minst erfarna elementalerna tillhör första riket i värld 43, de mest invecklade och mest erfarna tillhör nionde riket i värld 48. För att kunna övergå till högre rike (i lägre värld!) måste elementalerna ha lärt sig allt som finns att lära för dem i deras eget rike (i närmast högre värld).

4.5 Evolutionen och expansionen

¹Under involveringen och evolveringen är monadernas medvetenhet endast potentiell. I involutionen vaknar monadmedvetenheten till ett första liv. Medvetenheten är sedan under hela involutionen i världarna 43-48 endast passiv. Detta innebär att involutionens livsformer, elementalerna, saknar förmåga av självaktivitet. De måste aktiveras av vibrationer utifrån, av väsen som själva kan frambringa vibrationer. Sådana väsen är evolutionsmonader.

²I evolutionen blir medvetenheten alltså självaktiv. Aktiveringen av medvetenheten börjar i den lägsta världen, den fysiska världen (49) och i dess tätaste molekyllager, 49:7, den fasta materien. Först denna materia når den tröghet och dess vibrationer den grovhet, som behövs för att monadens vaknande medvetenhet skall börja registrera skillnaden mellan yttre och inre, mellan materiell omvärld och egen medvetenhet. Därmed kan monaden småningom uppfatta motsättningen mellan yttre tvång och egen vilja. Medvetenhetens aktivering innebär just viljans uppvaknande.

³Involutionsväsen är kollektiv av monader: atomer, molekyler och aggregat. De har gemensam medvetenhet. Exempel på sådana elementaler är dels evolutionsmonaders höljen i världarna 43–48, dels människans “tankeformer”, materieförändringar som varje hennes medvetenhetsyttring bildar i mental- och emotionalvärldarna.

⁴När monaderna efter avslutad involution övergår till evolutionen, kan de fungera som självständiga väsen. De ikläder sig nu själva höljen av involutionsmateria och aktiverar dessa höljens passiva medvetenhet. De blir jag i sina höljen.

⁵Evolutionen består i att monaderna lär sig aktivera allt högre medvetenhet i allt högre världars materielag. Evolutionen börjar i fysiska världen (49), fortsätter i emotionala (48) och

kausala-mentala (47) världarna. I essentiala världen (46) övergår evolutionen i expansionen.

⁶Evolutionen och expansionen består av tolv större etapper. Sex av dessa avverkar monaderna i solsystemets världar 49-43, sex i de kosmiska världarna 42-1. De tolv etapperna kallas naturriken. Sjätte till och med tolfte naturriket kallas även gudomsriken: första till och med sjunde.

⁷De sex naturrikena inom solsystemet är:

- (1) mineralriket
- (2) växtriket i världarna 49-47
- (3) djurriket
- (4) människoriket
- (5) essentialriket i världarna 46 och 45
- (6) första gudomsriket i världarna 44 och 43

⁸De sex naturrikena utanför solsystemet, i kosmos, är:

- (7) andra gudomsriket i världarna 42-36
- (8) tredje gudomsriket i världarna 35-29
- (9) fjärde gudomsriket i världarna 28-22
- (10) femte gudomsriket i världarna 21-15
- (11) sjätte gudomsriket i världarna 14-8
- (12) sjunde gudomsriket i världarna 7-1

⁹Evolutionens och expansionens rörelseriktning är "uppåt", vilket tabellerna ovan visar med att uppräknat världarna bakifrån. För att kunna aktivera ett högre slag av medvetenhet måste monaden redan ha aktiverat alla lägre slag.

¹⁰I mineral- och växtrikena har monaden redan aktiv medvetenhet, vilket visar sig i initiativkraft och förmåga till spontan formbildning. I och med att monaderna får en första uppfattning av den materiella omvärlden, börjar de sträva efter objektiv medvetenhet. De uppfattar den instinktivt som nödvändig för klarare och mer allsidig medvetenhet. Denna strävan resulterar i utvecklingen av organismernas sinnesorgan, vilken når sin kulmen i djurriket. Det är alltså medvetenhetsaktiveringen, som skapar de erforderliga formerna, organen; inte tvärtom, som vetenskapliga fysikalismen förmodar.

¹¹Med fullt utvecklad objektiv medvetenhet, om så bara i den fysiska världens tre lägsta molekylarslag (49:5-7), är grunden lagd för utvecklingen av självmedvetenhet, monadens insikt om att vara ett eget jag, en självidentitet. Detta blir möjligt i människoriket. För att befästa denna svaga självmedvetenhet är det nödvändigt för monaden på lägre stadier i människoriket att uppleva sin isolering från allt annat liv, se sig själv som något från allt annat skilt. Sedan självmedvetenheten blivit befästad, måste dock denna självhävande övervinnas. Annars hindrar den expansionen av individens medvetenhet till gemensamhet med allt fler. Denna expansion börjar visserligen i det övermänskliga essentialriket, men tydliga ansatser märks redan på människorikets högre stadier. Vid inträdet i expansionen förenas individen – medan han bevarar sin självidentitet, sin självmedvetenhet – med allt fler i gemensam medvetenhet. Det är alltså inte fråga om att "jaget upplöses i världssjelen", vilket somliga tror.

¹²Monaden i människoriket har alltså en lång resa bakom sig. Den har utvecklat medvetenhet i alla lägre grader fram till nuvarande mänsklig medvetenhet i världarna 47-49.

¹³De successiva graderna i medvetandets uppvaknande bildar liksom en kedja, så att högre grader uppstår ur lägre, som varit nödvändiga för de högres utveckling. Utan den första passiva medvetenheten kunde medvetenheten inte bli självaktiv. Utan aktiv medvetenhet kan ingen objektiv medvetenhet uppstå. Utan objektiv medvetenhet ingen självmedvetenhet. Utan

självmedvetenhet ingen expansion till gruppmedvetenhet.

¹⁴För att sammanfatta:

¹⁵I involutionens elementalriken har monaderna passiv subjektiv medvetenhet i 43-48.

¹⁶I evolutionens naturriken har monaderna:

i mineral- och växtrikena svag aktiv subjektiv medvetenhet i 49;

i djurriket aktiv objektiv medvetenhet i 49, aktiv subjektiv i 48;

i människoriket aktiv objektiv isolerad självmedvetenhet i 49, aktiv subjektiv självmedvetenhet i 48 och 47;

i essentialriket aktiv objektiv och subjektiv självmedvetenhet i 49–45 med samtidig gruppmedvetenhet.

4.6 Erfarenhet och minne

¹Det finns ingen absolut okunnighet. Redan i involutionen gör monaden erfarenheter och lär av dem. Detta är möjligt, emedan monaden har ett oförstörbart minne. Alla monadens upplevelser, alla vibrationer, som någonsin träffat uratomen, är för evigt inristade i den. Detta minne blir visserligen latent. Det erfar vi varje dag, när så gott som allt vi upplever sjunker undan ur vårt aktuella minne. Men vi glömmer aldrig något egentligen. Det en gång upplevda kan återupplevas, vilket sker när monaden åter påverkas av liknande vibrationer, konfronteras med liknande intryck, försätts i liknande situationer. Av erfarenhet vet vi, hur ett minne från tidigaste barndom plötsligt kan stå inför oss med överväldigande klarhet.

²Det är därför som “kunskap är återerinring” (Platon). Allt vi erfarit, lärt oss, bemästrat – i detta eller i föregående liv – finns bevarat i latent tillstånd. Det ojämeförlikt mesta återerinnrar vi oss aldrig: intrycksfragment, minnesdetaljer, primitiva insikter, som vi längesedan vuxit ifrån i den ständiga evolutionen. Därtill finns en mängd tendenser och vanor, egenskaper och förmågor, som upprepats och blivit fast inristade i monaden under otaliga inkarnationer. Människan har en del sådant, som grundlagts redan i djurriket: till exempel rörelseförmåga, tredimensionell syn, sexualitet, aggressivitet, fåfänga, leklust. Speciella för människoriket är bland andra självmedvetenhet, språk, abstrakt tänkande, föreställningsförmåga, idealism. Sådana egenskaper och förmågor som kallas medfödda har i själva verket förvärvats i tidigare liv. De har sedan blivit latent och återförvärvats kanske många gånger om. Varje gång aktualiseras de allt lättare.

³Människan bär alltså på sitt förflutna i mycket högre grad än hon kan föreställa sig. Eftersom hon går framåt i sin medvetenhetsutveckling, betyder detta att hon latent bär på en sämre människa än hon aktuellt är, alla primitiva tendenser hon tror att hon lämnat bakom sig för länge sedan. Det beror på henne själv, hennes medvetna styrning av uppmärksamhet och intressen, om denna latens skall få tillfälle att återupplivas. Latensens makt och människans oförmåga eller ovilja att kontrollera sin medvetenhet är en del av förklaringen på det ondas problem. Människan är nämligen varken god eller ond i absolut mening. Hon står på den nivå hon uppnått och har nivåns både goda och dåliga egenskaper. Dessutom har hon alla lägre nivåers allt sämre egenskaper latent.

⁴Det är därför som det är så viktigt, att människan söker återuppliva de positiva egenskaper och värdefulla förmågor som tillhör hennes nuvarande nivå av förståelse. Denna latent livserfarenhet spänner över åtskilliga inkarnationer bakåt. Men hennes aktuella medvetande berör bara nuvarande inkarnation. Detta måste betyda, att vad människan uttrycker aktuellt - i kunskap, insikt och förståelse, egenskaper och förmågor, mångsidig kompetens och intressen - i ett visst liv endast är en bråkdel av hennes egentliga, latent kapacitet. I esoteriken skiljer man därför mellan personlighet och individualitet. Individualiteten är den totala människan, medan personligheten är den lilla del, som aktualiseras i en viss inkarnation. Den aktuella personligheten består dels av återerinnrat gammalt (inklusive vanor, tendenser etc.), dels det lilla nyförvärv som människan hinner med under sitt korta fysiska liv. Det allra mesta av vad människan kan och förstår är alltså

återerinrat. Endast en mindre del har hon förvärvat som helt nytt.

4.7 Dagsmedvetet och omedvetet

¹I alla naturriken har monaden ett dagsmedvetet och ett omedvetet liv. Det dagsmedvetna är vad jaget uppfattar i varje stundens nu. Människans dagsmedvetna består av sinnesförmimmelser, känslor, tankar och förmimmelser av viljan. Uppmärksamheten är centrum, fokus i det dagsmedvetna. Uppmärksamheten visar att jaget är närvarande. Det dagsmedvetna är därmed en försvinnande liten del av människans totala medvetenhet. Det ojämförligt mesta av vad människans fysiska sinnen och överfysiska höljen registrerar går jaget förbi. Det är därför knappast överdrift att kalla det omedvetna för den egentliga människan.

²Det omedvetna är dels undermedvetet, dels övermedvetet.

³Det undermedvetna är det latent. Det innehåller allt som någonsin passerat genom det dagsmedvetna, allt som monaden upplevat, alla erfarenheter den bearbetat, allt sedan dess medvetenhet väcktes till liv, alltså alla upplevelser långt före även inträdet i mineralriket. Varje inkarnation liksom avsätter ett eget lager av medvetenhet. Allt detta finns bevarat, ty det undermedvetna glömmer ingenting. Det finns bevarat som anlag till egenskaper och förmågor och tar sig uttryck i personligheten som karaktärsdrag, möjlighet till förståelse, "sinne" för allt möjligt.

⁴Omedelbar förståelse för något betyder, att man bearbetat detta i tidigare liv. Det man inte förut haft erfarenhet av, kan man med möda lära sig att begripa. Begripandet måste arbetas fram steg för steg. Man kan lära sig begripa sådant man egentligen inte förstår, inte kan förstå ännu på flera inkarnationer. Den som förstår och den som bara begriper "talar inte samma språk". Det man förstår kan man också i regel tillämpa och förverkliga. Så ej det man enbart begriper. Allt detta har att göra med olika djup i livsupplevelsen.

⁵Det övermedvetna är det potentiella. Det omfattar alla de högre slag av medvetenhet, som monaden ännu inte har aktiverat i evolutionen.

⁶Till det övermedvetna hör inte bara det normalt sett övermänskliga, kausal medvetenhet och högre, utan också för majoriteten ännu okända skikt i människans typiska slag av medvetenhet. Exempel på de senare är, emotionalt, mystikernas upplevelse av allt livs enhet och "frid bortom allt förnuft"; mentalt, de stora tänkarnas upplevelse av ideernas syntes, ett förberedande stadium inför kontakten med det kausala.

⁷Dagsmedvetna människan står i kontakt med sitt omedvetna. Hon tar ständigt emot impulser från sitt undermedvetna. De kan inge henne känslor, stämningar, tankar, skenbart ur tomma intet. De kan driva henne att tala och handla utan att hon förstår varför eller ens är medveten om sin handling. Mer sällan tar hon emot inspirationer från sitt övermedvetna, till exempel i form av intuition. I hylozoiken menas med intuition en omedelbar, riktig uppfattning av ett större orsakssammanhang. Den är en yttring av kausal medvetenhet.

⁸Evolutionen består i att monaden aktiverar allt högre slag av medvetenhet. Annorlunda uttryckt flyttar monaden successivt gränsen mellan sitt dagsmedvetna och övermedvetna. Vårt nuvarande dagsmedvetna har en gång varit övermedvetet. På motsvarande sätt skall vårt nuvarande dagsmedvetna tillhöra vårt undermedvetna och delar av vårt nuvarande övermedvetna skall bli vårt framtida dagsmedvetna. Det som vi sporadiskt och okontrollerat når kontakt med i våra bästa stunder, i oförlömliga ögonblick av djup frid och enhet med livet, eller då vi uppådar oanade krafter inom oss och modigt angriper de svåraste problem och situationer, eller då vi nås av plötslig insikt och gör en intellektuell erövring, allt detta som vi i brist på kunskap kallar vårt "bättre jag" (som om vi hade fler än ett jag), skall i framtiden bli vårt normala, vårt vardagliga medvetande.

4.8 Viljan

¹I kapitel 3.10 nämndes att hylozoiken skiljer mellan tre artskilda slag av orsaker till rörelsen: dynamis, materieenergi och vilja. Dynamis verkar direkt i urmaterien och i uratomerna. Materieenergin är dynamis' indirekta verkan i de sammansatta atomslagen 2-49. Den försvagas med varje lägre atomslag, med varje steg av ökad uratomförtätning. Det är därför som rörelsen skenbart avstannar i det lägsta materielaget, fast fysisk materia (49:7).

²Materieenergin är alltså dynamis, uttryckt genom materieaspekten. På motsvarande sätt är viljan dynamis, uttryckt genom medvetenhetsaspekten. Dynamis är i sig blind, är ej medvetenhet och kan aldrig bli medvetenhet, ty rörelse och medvetenhet förblir evigt olika aspekter. Men medvetenheten kan utvecklas därefter, att den lär sig styra dynamis i materien, använda energierna och rikta dem mot ett mål. Det är denna förmåga, som kallas aktiv medvetenhet. Den ligger potentiell i monaderna men måste som alla förmågor utvecklas. Det sker inte med en gång utan först i evolutionen.

³Involutionen är monadmedvetenhetens aktualisering.

⁴Evolutionen är monadmedvetenhetens aktivering.

⁵Aktualisering innebär att medvetenheten växer, aktivering att medvetenheten gradvis lär sig behärska energierna.

⁶Det finns lika många slag av vilja och aktiv medvetenhet som det finns materielag. Det finns alltså 49 huvudslag av vilja i kosmos. Aktiveringen börjar i evolutionen nerifrån lägsta materien, 49:7. Människan har tre huvudslag av vilja: fysisk vilja (49), emotional vilja (48), mental vilja (47). Eftersom emotionalmedvetenheten är den mest aktiverade på mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium, så är emotionalviljan (begäret) nästan alltid starkare än mentalviljan (intellektuella föresatsen), utom för det fåtal som utvecklat mentalmedvetenheten till att dominera det emotionala. Men ett högre slag av vilja är potentiellt alltid starkare än ett lägre. I framtiden, när mänskligheten aktiverat den mentala medvetenheten lika mycket som den idag aktiverat den emotionala, kommer mentalviljan att dominera över emotionalviljan, liksom idag emotionalviljan behärskar den fysiska viljan. Då som först kommer människan också att göra skäl för beteckningen förnuftsvarelse.

⁷Viljan påverkar materien direkt. Människan bevisar det dagligen otaliga gånger med sin fysiska vilja, så snart hon rör en muskel. Emotional och mental vilja påverkar sina respektive materielag, ger upphov till vibrationer i emotional- och mentalthöljerna liksom i de omgivande materievärldarna. Ännu är viljan svagt utvecklad hos de flesta människor. När människan till slut fullständigt utvecklat emotional, mental och kausal subjektiv och objektiv medvetenhet, har hon också bemästrat de motsvarande slagen av vilja till fulländning. Med sin högre, kausala och mentala vilja kan hon då påverka fysisk-eteriska materien och åstadkomma önskade effekter även i fysisk synlig materia. Detta är den urgamla magin: tankens makt över materien. Magin kommer att förbli en hemlighet, ouppnåelig för alla utom det fåtal, som övervunnit frestelsen att missbruka den oerhörda makten och som för all framtid ställt sina förmågor i evolutionens tjänst.

4.9 Passiv och aktiv medvetenhet

¹Medvetenheten kan vara passiv eller aktiv. Att medvetenheten kallas passiv, betyder inte att den skulle sakna aktivitet; i så måtto är termen "passiv" missvisande. Men det betyder att medvetenheten saknar förmåga till egen aktivitet, att den inte har egen vilja. Medvetenheten måste då aktiveras utifrån. Så snart den yttre påverkan upphör, blir den passiva medvetenheten latent (slumrande). Aktiv medvetenhet har däremot förmåga till spontan aktivitet, har egen vilja.

²Människan har både passiv och aktiv medvetenhet i sina fysiska, emotionala och mentala höljen. Passiva är sinnesintryck, när uppmärksamheten inte är med. Passiva är känslor och tankar, när de liksom bara inställer sig, utan jagets kontroll, vilja, uppmärksamhet; när tanke- och känslolassociationer jagar varandra oupphörligt utan att vi medvetet styr eller vill dem. Men ingen

medvetenhet “liksom bara inställer sig”. All medvetenhet är aktiverad medvetenhet. Är den inte aktiverad inifrån monaden själv, så är den aktiverad antingen utifrån omgivande emotional- och mentalvärld eller genom robotfunktioner (vanor), som etablerats av monaden vid skilda tillfällen och sedan verkar utan monadens kontroll.

³Det är alltså stor skillnad mellan “jag tänker” och “det tänker i mig”. Envar kan själv övertyga sig om denna sanning genom en smula själviakttagelse. I själva verket fungerar människans höljen till mer än 90 procent som robotar, vilka upptar och förstärkt återger omgivande vibrationer, medan monaden–jaget passivt ser på, ofta inte ens det. Mindre än 20 procent av människans medvetenhet bestäms av henne själv. Resten är robotmedvetande: fysiskt, emotionalt och mentalt.

⁴Människan är en monad, som gått igenom involutionen och arbetat sig igenom de tre lägsta naturrikerna i evolutionen. Hon har hela involutionens passiva medvetenhet i 43–48 latent. Det är naturligt att denna latens måste prägla hennes liv i oerhört hög grad, allrahelst som hennes aktiva medvetenhet är jämförelsevis ringa utvecklad. Att människan är en evolutionsmonad, betyder alltså inte att hon i sin monadmedvetenhet utan vidare är aktiv, endast att hon har möjligheten. Hur aktiv hon vill vara, avgör hon själv.

4.10 Monad och hölje i samverkan

¹Alla naturens former har liv, något slag av medvetenhet. Allt liv har form, från atomer och molekyler till aggregat av dessa. Exempel på aggregat är organiska livsformer i fysiska världen och överfysiska höljen i högre världar. Också planeter och solsystem är aggregat, levande former.

²Aggregaten av materielagen 43–48 tillhör involutionen. Dessa livsformer kallas elementaler och har passiv medvetenhet. Exempel är människans höljen av överfysisk materia.

³Aggregaten av fysisk materia, 49, tillhör evolutionen. Dessa livsformer, till exempel mineral, växt-, djur- och människoorganismer samt dessas eterhöljen, har en svag aktiv medvetenhet. Den visar sig bland annat i deras förmåga till självformning och ändamålsenlig anpassning till omvärlden.

⁴Involutionens elementaler har ingen möjlighet till självaktiv medvetenhet. Men under påverkan utifrån blir de ofelbart aktiverade.

⁵Genom sina olika riken lär sig elementalerna att uppta alla vibrationer de träffas av och återge dessa förstärkta. De blir med varje högre rike (lägre materievärld) alltmer fulländade i att reproducera vibrationer, alltmer perfekt följsamma robotar.

⁶Monaderna i evolutionen behöver höljen för att kunna aktivera allt högre medvetenhet från 49 och uppåt. Utan sina båda fysiska höljen skulle människan sakna sinnesförnimmelser, utan emotionelhöljet skulle hon vara utan begär och känslor och utan mentalhöljet skulle hon inte kunna tänka. Monadens egna vibrationer är alltför svaga för att uppfattas av den själv. Men höljen återger dem mångfalt förstärkta. Höljen fungerar därmed som ett slags resonansbottnar, där monaden kan liknas vid den vibrerande strängen. Samtidigt som monaden måste ha sina höljen, är monaden som evolutionsväsen nödvändig för höljen, för att aktivera de annars passiva elementalerna. Monaden och höljen behöver varandra lika mycket för sin medvetenhetsutveckling.

4.11 Självaktivering som livsmening

¹Livets mening är medvetenhetsutveckling. Detta gäller alla monader, oberoende av det stadium de befinner sig på i manifestationen. För monaderna i evolutionen, och alltså även för oss människor, är utveckling detsamma som större självaktivering av den medvetenhet vi har: fysisk (49:2-7), emotional (48:2-7), mental (47:4-7). Därmed läggs den nödvändiga grunden för aktivering av ännu högre slag av medvetenhet: kausal (47:1-3), essential (46:1-7) etc.

²Så snart människan tänker tankar hon inte vill kännas vid, hisser känslor hon inser ligga under

hennes verkliga nivå, är det höljens passiva medvetenhet och inte hennes monad, som bestämmer medvetenhetens innehåll. Så snart människan inte har uppmärksamheten riktad på något bestämt – antingen något i den inre, subjektiva världen eller i den objektiva yttervärlden – så är monaden inaktiv och jaget inte närvarande. Och när jaget är borta, är höljena herrar.

³Höjlerna är goda tjänare men dåliga herrar. Nittio procent av allt vårt lidande beror på det enkla faktum, att vår monad inte vill kontrollera sina höljen. Höjlerna tar upp omgivningens negativa känslor genom telepati och förstärker dem. Monaden kan vägra ge dem uppmärksamhet, om den vill. Höjlerna bevarar otaliga minnen av negativa känslor och oförätter (ofta inbillade), kränkningar, skuld-känslor, skam, depressioner. Minsta association monaden gör väcker minnena till liv, och monaden låter sig motståndslöst ledas genom samma upplevelser igen.

⁴Enda möjligheten att bli kvitt detta lidande, enda vägen till bestående lycka är för människan att lära sig kontrollera sina höljesmedvetenheter. Det gör hon genom att vara självaktiv i medvetenheten så ofta och så mycket hon förmår. Hon kan driva upp förmågan att själv välja sin medvetenhet: det vill jag ha, det vill jag inte ha. Medvetenhetskontroll är möjlig och inses också till slut som nödvändig. Den utövar människan genom att lära sig bli uppmärksam, allt mer uppmärksam och sedan ständigt uppmärksam. Detta gäller såväl den inre, subjektiva världen som den objektiva yttervärlden. De högre, ädla känslorna, som alla egentligen vill äga i stället för de negativa, kommer inte av sig själva. De måste odlas fram medvetet genom att ständigt uppmärksammas, inskräpas i medvetandet. De befriande ideerna, nya insikterna, nya egna bearbetningarna och annan värdefull mental medvetenhet måste också hållas fast i medvetandet för att kunna bli levande krafter i vårt inre liv. Allt detta gör jaget genom en medveten akt av mental och emotional vilja. Antingen vi kallar detta för självaktivering, koncentration eller meditation, så är det samma sak. Det är också det snabbaste och säkraste sättet att nå högre medvetenhet.

Ovanstående text utgör avdelning Fyra av *Förklaringen* av Lars Adelskog.
Copyright © 1997 Lars Adelskog.